

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμά δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50,
Α μερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέρηται καὶ Τρίμηνοι ἐναλόγις

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδόησθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 18 Ἰουλίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 33

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

«Ἐχετε κι' οἱ δυὸ πολλὰ κι' ἐγ-
κάρδια χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν φίλο
μας κ. Τρεγκομαίν. Ἀπὸ τὸ θεῖό μου
δὲν ξέρω, γιὰτὶ αὐτός, φοβᾶμαι πολύ,
οὔτε θυμᾶται καθόλου πὸς ἔχει σπίτι
στὸ Σαιν-Μαλό, ὅπου τὸν περιμένουν
ἀδελφὴ καὶ ἀνιψιά. Ἐγὼ σὰς φίλῳ
θερμὰ καὶ τίς δυὸ σὰς κι'
ἐῶχομαι καλὴ ἀντάμωσις
ὅσα μπορεῖ γρηγορώτερα.

Ζυχέλ Ἀντιφέρ»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

«Ὡπου ὁ συγκλη-
ρονόμος τοῦ καπετᾶν-
Ἀντιφέρ παρουσιάζε-
ται στὸν ἀναγνώστη
τυπικώτατα.

Ὅταν φθάνη κανεὶς
στὸν ὄρμον τῆς Τύνιδος,
δὲν βρίσκεται ἀκόμα στὴν
Τύνιδα. Πρέπει νὰ προ-
στρέξη στίς βάρκας τοῦ
πλοίου του ἢ στίς «μαόν-
νες» τοῦ τόπου γιὰ νὰ
φθάσῃ στὴ Γκουλέττα.
Πραγματικῶς, τὸ λιμάνι
αὐτὸ δὲν εἶναι λιμάνι.
Μόνο βάρκες καὶ μικρὰ
καΐκια μποροῦν νὰ πλη-
σιάσουν τὴν προκυμαία.
Τὰ μεγάλα σκάφη, ἰστιο-
φόρα ἢ ἀτμοπλοία, ἀγ-
κυροβολοῦν στὰ νοτιώτα, κι'
ἀν τὸ παραπέτασμα τῶν
βουνῶν τὰ προστατεύη δ-
ταν ὁ ἀνεμος εἶναι ἀνατο-
λικός, κλυθωνίζονται ὁ-
μως πολὺ ὅταν εἶναι βό-
ρειος ἢ δυτικός. Ἀλλὰ
καὶ στὴ Γκουλέττα δταν
βρέθησαν, ὁ καπετᾶν Ἀν-

τιφέρ κι' εἰ σύντροφοί του δὲν ἦταν
ἀκόμα στὴν Τύνιδα. Ἐπρεπε νὰ πά-
ρουν ἀκόμα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σιδη-
ρόδρομο ποῦ τριγυρίζει τὴ λίμνη
Μπατρα περνώντας κάτω ἀπ' τὸ λό-
φο τῆς Καρτάγης ὅπου ἐγείρεται ἡ
ἐκκλησιά τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου.

Οἱ ταξιδιώτες μας, ἕνα πέρασαν

τὸ μύλο, βρέθησαν σὲ μιὰ κωμόπολη
ποῦ τὴν ἔσχιζε ἕνας μεγάλος ὁδός
μὲ διοικητήριον, καθολικὴ ἐκκλησία,
καφενεῖα καὶ ἰδιωτικὰ σπίτια, εὐρω-
παϊκώτατα ὅλα καὶ μάλιστα μοντέρ-
να. Πρέπει νὰ προχωρήσῃ κανεὶς ὡς
τὰ παραθαλάσσια παλάτια, ὅπου κά-
θεται τὸ καλοκαίρι ὁ βένης γιὰ νὰ ἰδῇ
καὶ λίγο τοπικὸ χρώμα.

Ἀλλὰ τί τὸν ἔνοιῶζε γιὰ ὅλα αὐτὰ
τὸν καπετᾶν Ἀντιφέρ! Μήπως ἤξε-
ρε καὶ τὴν Ρωμαϊκὴ ἱστορία, γιὰ νὰ θυ-

μηθῆ σ' αὐτὰ τὰ μέρη
τῆς Ἀφρικῆς τὸν Σκι-
πίωνα ἢ τὸν Ἀννίβα; Τὸ
ἴδιο κι' ὁ Ζιλδὰς Τρεγκο-
μαίν. Μόνο ἴσως ὁ Ζυχέλ
θα εἶχε κάποιες ἱστορι-
κὲς ἀναμνήσεις ἀν δὲν
τὸν ἀπασχολοῦσε τόσο τὸ
παρὸν κι' ἀν δὲν θυμό-
ταν διαρκῶς τὴν ἀρρα-
θωνιαστικὰ του, ποῦ θάρ-
γυσε τόσο νὰ τὴν ἔα-
ναῖδῃ...

Ἀφοῦ πέρασαν τὴν
Γκουλέττα, οἱ φίλοι μας,
μὲ τίς βαλίτσες στὰ χέρια,
ποῦ τὸ περιεχόμενό τους
ἐσκόπευαν νὰ τὸ ἀνανεώ-
σουν στὴν Τύνιδα, πῆγαν
στὸ σταθμὸ νὰ περιμένουν
τὸ τραῖνο. Ὁ Μπὲν Ὁ-
μάρ κι' ὁ Ναζιμ τοὺς ἀ-
κολούθησαν μὰ χωρὶς νὰ
τοὺς πλησιάζουν. Ἐπει-
δὴ ὁ καπετᾶν Ἀντιφέρ
δὲν εἶχε μιλήσει καθόλου,
δὲν ἤξεραν τίποτα γι' αὐ-
τὸν τὸν τραπεζίτη Ζαμ-
πουκό, ποῦ ἡ ἰδιότητα
τοῦ Καμὺλκ-πασά τοὺς
ἔκανε τώρα νὰ γυρεύουν.
Πολὺ δυσάρεστο αὐτὸ, ἀν
ὄχι γιὰ τὸ συμβολαιογρά-
φο, ποῦ ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς
θᾶπαιρνε τὴν ἀμοιβή του,
τουλάχιστο γιὰ τὸν Σα-

«Ὁδοὶ στενοὶ μὲ παράξενα σπίτια καὶ σκοτεινὰ μαγαζιά...»
(Σελ. 370, στ. β')

ούκ, που θα είχε τώρα να κάμω με δυο κληρονόμους. Και τί λογής να-ταν ο δεύτερος που ξεφύτρωσε ;

Πήραν το τραίνο και με σκράντα λεπτά έφθασαν στην Τύνιδα όπου, ακολουθώντας τον παράλιο δρόμο, βρέθηκαν μπροστά στο Ξενοδοχείο της Γαλλίας. Εκεί τους έδωσαν κάμαρες κάπως γυμνές από έπιπλα, με ψηλά ταβάνια και με κρεβάτια που είχαν και κουνουπιέρες. Το έστιατόριο ήταν μια μεγάλη σάλα του Ισραήλου, αρκετά εύπρόσωπη, όπου μπορούσαν να προγευματίσουν και να γευματίσουν 8, τι ώρα ήθελαν.

Ο καπετάν-Αντιφέρ δεν άνέδθηκε καν στην κάμαρά του.

— Θα σάς ξαναβρω έδω, είπε στους συντρόφους του.

— Πήγαινε, φίλε μου, να κάμεις τη δουλειά σου, του είπε ο μουνιέρης. Θα σε περιμένουμε.

Ναι, θα πήγαινε τώρα να βρη τον τραπεζίτη Ζαμπουκό και να του πη: «Έχω να σάς δώσω αυτό. Σεις τί έχετε να μου δώσετε ;». Ήταν άλλωστε προειδοποιημένος, καθώς έλεγε το έγγραφο που βρήκαν στο νησάκι, πως κάποιος Αντιφέρ, Γάλλος, θα του πήγαινε τό μήκος που χρειαζόταν για να προσδιορισθί ή θέση του άλλου νησιού όπου όπηρχε ο θησαυρός. Δέν θα ξαφνιαζόταν λοιπόν απ' αυτή την έπίσκεψη.

Ένα φόβο μόνο είχε ο καπετάν-Αντιφέρ: μή δέν ήξερε γαλλικά ο τραπεζίτης. Και τότε πως θα μιλούσαν χωρίς διερμηνέα ; Κι' εσύμφερε να μάθη τό μυστικό τους κι' ένας τρίτος, ξένος ;

Βγαίνοντας από τό Ξενοδοχείο, πήρε έναν οδηγό που μιλούσε γαλλικά και ξεκίνησε μαζί του για τό σπίτι ή την Τράπεζα του Ζαμπουκό.

— Αφού δέν μάς χρειάζεται έ-μας... είπε μετά την άναχώρησή του ο Ζιλδας.

— Ας βγούμε και μεϊς περίπατο, συμπλήρωσε ο Ζυχέλ. Και πρώτα-πρώτα ας πάμε στο ταχυδρομείο να ρίξω τό γράμμα μου.

Και να τους ! Αφού πήγαν στο Ταχυδρομείο που ήταν δίπλα στο Ξενοδοχείο τους, άρχισαν να τριγυρίζουν τον περίβολο της πόλης, ένα τόλχο μ' επάλξεις που έχει περίμετρο δυο λευγών.

Ωστόσο ο καπετάν-Αντιφέρ είχε κάμει με τον οδηγό του την ακόλουθη έμιλία :

— Γνωρίζεις τον τραπεζίτη Ζαμπουκό ;

— Όλος ο κόσμος έδω τον γνωρίζει.

— Και που μένει ;

— Στην κάτω χώρα, στη συνοικία των Μαλτέζων.

— Εκεί θέλω να με πάς.

— Στις διαταγές σας !

Και να ο καπετάν-Αντιφέρ στην «κάτω χώρα» της Τύνιδος. Περιττό πάλι να ποδμε πως καμιά προσοχή δέν έδινε στα περιεργα που τον τριγυρίζαν ; έδω ένα τζαμί με τον κομφό μιναρέ του, εκεί ένα ρωμαϊκό έρείπιο, παρακάτω μια γραφική πλατεία με φονικίες, έπειτα δρόμοι στενοί, που άλλου άνηγορίζουν κι' άλλου καταφορίζουν, με παράξενα σπίτι και με σκοτεινά μαγαζιά. Τίποτ' από αυτά δέν έβλεπε ο Αντιφέρ ! Δέν συλλογιζόταν παρά τον τραπεζίτη και την όδοδοχή που θα του έκανε—καλή βέβαια, γιατί δέν διώχνει κανείς έναν άνηρωτο που του πηγαίνει εκατό εκατομμύρια !

Τότε από δρόμο μισής ώρας, έφτασαν στη συνοικία των Μαλτέζων. Δέν ήταν ή πιό καθαρή αυτής της πόλης που έχει εκατόν πενήντα χιλιάδες κατοίκους και που δέν διακρίνεται για μεγάλη καθαριότητα... Στην άκρη ενός δρομίσκου ο οδηγός έσταμάτησε μπροστά σ' ένα μέτριο σπίτι, όμοιο με τα περισσότερα που βλέπει κανείς στην Τύνιδα—τετράγωνο όγκο με ταράτσα, χωρίς έξωτερικά παράθυρα και με αύλη μέσα—τό περίφημο άραβικό π ά τ ι ο— απ' όπου παίρνουν φως και άέρα τα δωμάτια.

— Έδω κατοικεί ο τραπεζίτης Ζαμπουκό ; ρώτησε ο Αντιφέρ.

— Έδω άκριβώς, άποκρίθηκε ο οδηγός.

- Είναι ή Τράπεζά του ;
- Μάλιστα.
- Δέν έχει άλλη κατοικία ;
- Όχι, κύριέ μου.
- Είναι πλούσιος ;
- Πάρα πολύ.
- Διάβολε ! είπε μέσα του ο Αντιφέρ.

— Μα και φιλάργυρος άλλο τόσο, πρόσθεσε ο οδηγός.

— Τότε αλλάζει, είπε μέσα του ο Αντιφέρ.

Κι' απόλυσε τον οδηγό, που ξεκίνησε να γυρίση στο Ξενοδοχείο.

Ο Σαούκ τους είχε παρακαλού-θήσει χωρίς να φανή. Τώρα ήξερε που κατοικούσε ο τραπεζίτης Ζαμπουκό. Θα μπορούσε όμως να συνεννοηθί μαζί του, ή θα κατόρθωνε να έ-πωφεληθί από μια τυχόν διαφωνία μεταξύ των δυο κληρονόμων ;

Τό κακό ήταν πως στο νησί No 1, όπου ήταν όλοι μαζί, δέν άκουσε απ' τό στόμα του Αντιφέρ τό μήκος του νησιού No 2. Άλλοιώςτικά θα έτρεχε

πρώτος στην Τύνιδα, θα έπρότεινε στον τραπεζίτη Ζαμπουκό μια μεγάλη άμοιβή, κι' ίσως θα τον έπειθε να φανερώση σ' αυτόν, κι' όχι στον Αντιφέρ, τό πλάτος που κατείχε. Τώρα ήταν πολύ δύσκολο. Πάντα όμως θα είχε τό νού του και, αν δέν έβγαζε απ' τη μέση τον ένα, στην άνάγκη θα πολεμούσε και με τους δυο.

Ο καπετάν-Αντιφέρ μπήκε στο σπίτι του τραπεζίτη κι' ο Σαούκ περιέμενε άπέξω.

Η Τράπεζα εκείνη την ώρα—τα ισόγεια άντικρουστά γραφεία κι' ή αύλη—ήταν τόσο έρημη, που θα έλεγε κανένας πως πρό όλιγου είχε κάνει «στάση πληρωμών». Άλλά όχι, ο τραπεζίτης Ζαμπουκό δέν είχε χρεωκόπησει. Ήταν ένας στεγνός, ζωώμενος, άδύνατος, κοκκαλιάρης, με γκριζα σπιθόβολα μάτια, φτωχόμο μουστάκι, λεπτά χείλη, γερά δόντια και ράχη κάπως κυρτή. Καθόλου συμπαθητικός άνθρωπος δέν έφάνηκε στον καπετάν-Αντιφέρ, που θα προτιμούσε να μην ήταν υποχρεωμένος να νοίξη σχέσεις μαζί του.

Άλήθεια είναι πως ο Μαλτέζος αυτός ένας από τους πέντε ή έξη χιλιάδες που ζούσαν τότε στην Τύνιδα—δέν ήταν καθαυτό τραπεζίτης, παρά ένας ένεχυροδανειστής, σκληρός τοκογλύφος, που έβγαζε κι' από τη μύγα ζύγκι. Με την τοκογλυφία και με άλλες όχι έντιμες έπιχειρήσεις, είχε πλουτίσει πολύ. Τον έλεγαν πολυεκατομμυριαόχο. Η άρχή του όμως ήταν πώς, όσο πλούσιος κι' αν είναι κανένας, δέν είναι άρκετά, όταν μπορεί να γίνη περισσότερο.

(Ακολουθεί) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

MAMMA

Παιά λόγια θα μπορούσαν να παραστήσουν, μικράκι μου, τη γλύκα της φωνής σου, σαν ζυχνάς και φωνάζεις καθώς ανακαθίζεις στο κρεβάτι σου :

— Μαμμά !

Η φωνή σου τρεμάμενη, γεμάτη συγκίνηση, λαχτάρα άγωνία !

— Μαμμά !

Άχ, ή μαμμά δέν φαίνεται. Όρθώνεσαι, άγκαλιάζεις τα σίδερα, τό προσωπάκι σου διαγράφεται, μισοφαίνεται από τό διάφανο τούλι της κουνουπιέρας.

— Μαμμά !

Κελαϊδισμοί άηθονισό, και φθόγοι μαγεμένοι γλυκόνήχου βιολισό, δέ σταλάζουν στην ψυχή μου όταν τό στοματάκι σου γλυκά καθώς προσφέρει τη λέξη τη μοναδική. Κι' ύστερα, στην άγκάλη μου καθώς άφήνε-

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

12' Για να βρεθί εκείνος που θα διάλυσε τό παιχνίδι.

Η Ροζίνα φύλαξε τό μαντήλι της, έπαψαν τα κουρά γέλια, τα σκουντήματα, οι γκριμάτσες, κι' άμα είδα πάλι όλα τα παιδιά ήσυχα και φρόνιμα, τους είπα :

— Τώρα θα βάλουμε κλήρο, κι' όποιος είναι τυχερός, εκείνος θα διαλέξη τό παιχνίδι που θα παίξουμε.

Τα παιδιά δέν καταλάβαν τί τους είπα, γιατί ποτέ άλλοτε δέν είχαμε

βάλει κλήρο. Δέν θέλησαν όμως να τόμολογήσουν—τα παιδιά κάνουν πάντα πως τό ξέρουν και τό καταλαβαίνουν όλα—κι' ή Μόνικα φώναξε με πεποίθηση :

— Ω, ναί ! αυτό θα είναι πολύ διασκεδαστικό ! Εμπρός, μαμμάκι !

— Ακούστε λοιπόν πως θα γίνη, είπα εγώ. Θα κόψω δεκάξη χαρτάκια, που τό καθένα θαήη διαφορετικό μάκρος...

— Κι, εγώ θα τραβήξω τό μακρύτερο ; φώναξε ο Κουίν-Κουίν.

— Σιωπή ! Δέν θα μοροέσης να τραβήξης τό μακρύτερο, ούτε σύ ούτε κανένας άλλος, γιατί θα τό κρατώ στο χέρι μου με τέτοιο τρόπο,

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΦΛΑΜΟΥΡΙΑ

Στό Σπύρχο Παπαγεωργίου

Στη βούση, κλάϊ στην πόρτα,
Στέκει μια φλαμουριά.
Κάποτε στη σκιά της,
Είδα όνειρα γλυκά.
Χάραξα στον κομφό της
Όνομ' άγαπητό.
Και σέ χαρές σέ λύπες
Ποτέ δέν τη ξεχνώ.

Ξανά από κει περνούσα
Στη νύχτα τη βαθιά.
Πυινό ήταν τό σκοτάδι
Δέν έβλεπε ή ματιά.
Μά οι κλώνοι μουμουρίζαν
Σάν νάλεγαν, θαρροίς :
« Σύντροφε, έλα σέ μένα
Γαλήνη έδω να βρής ! »

Στό πρόσωπο τ' άγέρη
Μου φύσας τό ψυχρό.
Μου φέγγει τό καπέλλο
Μά πίσω δέ γυρνώ.
Τώρα έχω ξεμαρκόνει
Πολύ απ' τον τόπο αυτό
Μά πάντα σαν νάκούω
« Θάξες γαλήνη έδω ! »

(Απ' τό Γερμανικό του W. Müller)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΑΝΣ

Σημ. Μετ. Τό παραπάνω τραγούδι, τονισμένο από τό Σομπέρτ θεωρείται τόρα πιά, στή Γερμανία, για λαϊκό τραγούδι. Η μετάφραση έγινε πάνω από μισό και τό μέτρα του πρωτότυπου, όστε να μπορεί να τραγουδηθί «Ελληνικά άπ' έδους τυχόν γνωρίζουν τη μελωδία.

ώστε να φαίνονται όλα τα γδια. Θα τραβήξετε δηλαδή στα τυφλά και μόνο ο τυχερός θα τραβήξη, χωρίς να τό ξέρη, τό μακρύτερο. Κατολάβατε ;

Τα παιδιά με κοίταζαν με άπορία κι' ή «Γιαγιά» ρώτησε :

— Θα τραβήξω κι' εγώ που είμαι γριά ;

— Βεβαίωςτα, της άποκρίθηκα. Τραβούν κλήρο κι' οι μεγάλες κυρίες. Και τώρα κοιτάτε.

Πήρα ένα κομμάτι χαρτί μπλε—τους άρέσει καλύτερα από τό άσπρο—κι' άρχισα να κόβω μ' ένα ψαλλίδι λουριδίτσες, άλλες μακριές κι' άλλες κοντές. Με τί προσοχή που με κοίταζαν ! Άχνα δέν έβγαζαν και μόνο τό τρίξιμο του ψαλλιδιού άκουγόταν. Η Μαργαρίτα είχε τό στόμα της άνοιχτό, γιατί έτσι τό κάνει πάντα όταν κοιτάξη κάτι τι με προσοχή.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

3000 ΧΙΛ. ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ!

Τρεις χιλιάδες χιλιόμετρα κολυμπώντας! Τι υπερφυσικό ρεκόρ είναι αυτό: Μην απορείτε όμως. Δεν το επέτυχε άνθρωπος. Το επέτυχε ένα ψάρι.

Τόν περασμένο Αύγουστο μερικοί Ρώσοι ψαράδες, ριχνοντας τα δίχτυα τους, στον ποταμό Βύγκ στην επαρχία της Σικότας στη Βόρειο Ρωσία ετράβηξαν έξω μαζί με τα άλλα ψάρια και ένα σολωμό που στα φτερούγια του είχε κολλημένη μια ταυτότητα. Η ταυτότητάς αυτή έγραφε: «Ζωολογικόν Μουσείον του Όσλο Νο 133».

Ο παράξενος λοιπόν αυτός σολωμός αντί να φαγωθή όπως έλοι οι άλλοι σύντροφοί του, στάλθηκε με όλες τις τιμές και τις προφυλάξεις στο Ζωολογικόν Μουσείο του Όσλο που εξακριβώσε ποιά δρομολόγια είχε ακολουθήσει. Εξακριβώθηκε λοιπόν ότι ο Σεβάρ Θαλασσινός αυτός των ψαριών που είχε ριχθεί στην θάλασσα στις ακτές της Νορβηγίας έκανε τον γύρο όλης της Σκανδιναβικής Χερσονήσου, πέρασε τη θάλασσα του Μπαρέντς και τη Λευκή θάλασσα και από εκεί μπήκε μέσα στον ποταμό Βύγκ όπου τον έπιασαν οι ψαράδες. Έκανε, δηλαδή, κολυμπώντας ένα ταξίδι 3.000 χιλμ. και περισσότερο.

Το ρεκόρ αυτό, και για ένα ψάρι ακόμη, είναι σημαντικό και αξιοθαύμαστο. Και δεν θα μπορούσε κανείς ποτέ να υποφιασθή πως ένα τόσο μικρό ψάρι έκανε ένα τόσο μακρινό ταξίδι, αν δεν ήταν ή πλάκα με την ταυτότητα, που τώρα τελευταία μεταχειρίζονται όλοι οι επιστήμονες για να μελετούν τους δρόμους που ακολουθούν τα ψάρια και τα πουλιά στις μεταναστεύσεις τους.

ΤΟ ΣΠΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΔΙΑΜΑΝΤΙΟΥ

Τώρα και δύο χρόνια, δηλαδή κατά το 1934, ένας φτωχός κτηματίας της Νοτίου Αφρικής βρήκε μέσο στο κτήμα του ένα πελώριο διαμάντι που ζύγιζε 726 καράτια είχε μήκος 61/2 εκατοστά, πλάτος 25 χιλιοστά και ύψος 37 χιλιοστά. Δηλαδή το διαμάντι αυτό σε μέγεθος ήταν το τέταρτο του κόσμου. Ο τυχερός κτηματίας πούλησε το διαμάντι του 63000 λίρες σ' έναν Έγγλέζο έμπορο διαμαντιών και αυτός το πούλησε τρεις ή τέσσερες φορές ακριβώτερα σ' έναν Αμερικανό έμπορο διαμαντιών.

Όσο μοναδικό όμως και σπάνιο

να ήταν αυτό το διαμάντι, το υπερβολικό του μέγεθος το έκανε να χάνη την αξία του, γιατί ούτε να καταργασθή εύκολα μπορούσε ούτε να χρησιμοποιηθή για κόσμημα. Έπρεπε λοιπόν να χωρισθί σε πολλά μικρά διαμάντια. Αλλά εδώ ήταν ο κόμπος. Γιατί ένα διαμάντι επειδή καθώς ξέρετε είναι το πιο σκληρό πράγμα του κόσμου, δεν κόβεται με τίποτα και για να το χωρίση κανείς πρέπει να το σπάση, δίνοντας του μια δυνατή σφυριά. Αν όμως η σφυριά αυτή δεν δοθή ακριβώς στα σημεία που πρέπει: ούτε ένα δεκάτο του χιλιοστού παραπέρα, το διαμάντι γίνεται θρύφαλλα και χάνει έτσι όλη του την αξία.

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μα ίσως θα σάς συνέξω και σάς κάποτε το ίδιο και θα ξέρετε. Αν ξέρετε, τότε δεν έχω ανάγκη να σάς το εξηγήσω. Αν δεν ξέρετε, τότε πάλι δεν μπορώ να σάς το εξηγήσω.

Τέλος πάντων, αυτά αισθάνομαι — και άρνήθηκα να τον παντρευτώ. Δεν του εξήγησα τον λόγο μου είχε κοπέι ή μιλιάρη και ήμουν κατάβαθα δυστυχισμένη. Δεν μου έρχταν τίποτα στο στόμα για να του πω. Και τώρα έφυγε, με την ίδια πώς θέλω να πάρω τον Τζίμμυ Μακ-Μπράιτ — μα ούτε μου πέρασε καθόλου ένα τέτοιο πράγμα από το νου μου, ούτε σκέφθηκα ποτέ να παντρευτώ τον Τζίμμυ — δεν έχει μεγαλώσει ακόμη αρκετά. Μα ο Μάστερ Τζέρβης κι' εγώ μπήκαμε σ' ένα κουκέτονα παρεξηγήσεων και πλήγωσε βαθύτατα ο ένας τον άλλον.

Ο λόγος που άρνήθηκα να γίνω γυναίκα του δεν είναι γιατί δεν ενδιαφέρομαι γι' αυτόν, αλλά απεναντίας γιατί ενδιαφέρομαι πάρα πολύ γι' αυτόν. Φοβόμουν μή τυχόν και μετανοήσει άργότερα — κι' αυτό δεν θα μπορούσα ποτέ μου να το ανεχθώ. Μεθ' φανόταν πως ένα πρόσωπο που δεν ξέριε ούτε καν ποιός είναι ή μάνα του και ο πατέρας του, όπως εγώ, δεν έχει το δικαίωμα να μπη μέσα σε μια τέτοια οικογένεια σαν τη δική του. Δεν του έκανα ποτέ λόγο για το Άσυλο Τζών Γκριέρ, και μου φαινόταν φοβερό να του εξηγήσω πως δεν ήξερα ποιά είμαι. Και ή οικογένειά του είναι περήφα-

νη — αλλά κι' εγώ είμαι περήφανη! Ίσαμε τώρα μόνον οι ειδικοί τεχνίτες του Άμστερντάμ και του Λονδίνου ήταν άξιοι να επιτύχουν μια τόσο ριψοκίνδυνη άποπειρα. Στη Νέα Υόρκη δοκιμάσθηκε για πρώτη φορά, αλλά ή επιτυχία ήταν απόλυτη.

Οι έμπειρογνώμονες που είχαν αναλάβει να καθορίσουν το σημείο όπου έπρεπε να δοθή ή σφυριά μελέτησαν το διαμάντι επί δύο μήνες και ο Κάπλαν, ο ειδικός που έπρόκειτο να το σπάση, τρεις μέρες πριν έπληξε κι' έμεινε στην έξοχή για να έχη ήσυχα τα νεύρα του και να δώση τη σφυριά με όλη την ψυχραιμία που χρειαζόταν.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

— Επειτα, αισθάνομαι πως έχω και απέναντί σας αναλάβει μια υποχρέωση. Μια και με σπουδάσατε για να γίνω συγγραφέας, πρέπει τουλάχιστον να προσπαθήσω να γίνω. Όρατα με την αλήθεια θα ήταν, να δεχθώ πρώτα την εκπαίδευσή σας και ύστερα να σάς πω αντίο και να μνη την χρησιμοποίησω καθόλου.

Όστόσο, τώρα που άρχισα να είμαι έκανή να σάς επιστρέψω όσα ξοδέψατε για μένα, αισθάνομαι τίς απάλλασσομαι σιγά-σιγά από αυτό το χρέος — και εκτός από αυτό μου φαίνεται πως θα μπορούσα να εξακολουθήσω να είμαι συγγραφέας, έστω κι' αν παντρευόμουν. Το ένα έπαγγελμα δεν αποκλείει αναγκαστικά το άλλο.

Εσκέφθηκα πάρα πολύ επάνω σ' αυτό το ζήτημα. Είναι αλήθεια πως ο Τζέρβης έχει πολύ πλατειές αντιλήψεις. Ίσως και το να παντρευτή ένα κορίτσι της τάξεώς μου να μην τον στενοχωρούσε τόσο πολύ όσο θα στενοχωρούσε έναν άλλον. Ίσως, όταν δύο άνθρωποι συμφωνούν τόσο πολύ μεταξύ τους και είναι πάντα ετυχιόμενοι όταν βρίσκονται μαζί και νοιώθουν τόση μοναξιά όταν είναι μακριά ο ένας από τον άλλον, ίσως να έπρεπε να μην αφήσουν τίποτα στον κόσμο να σταθή ανάμεσά τους. Πόσο θέλω να το πιστέψω αυτό! Αλλά θα ήθελα να είχα και τη δική σας, την ανεπηρέαστη γνώμη. Δίχως άλλο θ' άνηκείτε και σεις σε μια Οικογένεια και θα κοιτάξετε

το ζήτημα από την κοινωνική του άποψη και όχι τόσο από την ανθρώπινη, την αισθηματική του άποψη — βλέπετε λοιπόν πόσο γενναία είμαι για να το υποβάλλω στη δική σας κρίση.

Ας υποθέσουμε πως πήγαίνα και τον έβρισκα και του εξηγούσα πως το εμπόδιο δεν είναι ο Τζίμμυ Μακ-Μπράιτ αλλά το Άσυλο Τζών Γκριέρ — δεν θα ήταν φοβερό για μένα ένα τέτοιο πράγμα! Θα μου χρειαζόταν πάρα πολύ μεγάλο θάρρος για να το κάνω. Θα προτιμούσα ίσως να είμαι δυστυχισμένη σ' όλη την υπόλοιπη ζωή μου παρά να πάρω μια τέτοια άπόφαση.

Αυτά που σάς γράφω έγιναν τώρα και δυό μήνες επάνω-κάτω. Από τότε δεν είχα λάβει καμιά είδησή του. Είχα άρχισει σχεδόν να έξοικειώνομαι με την άπελπισία μου, όταν έφθασε ένα γράμμα της Τζούλιας που με έκανε πάλι άνω κάτω.

Έγραφε, έτσι έντελώς πάρεργα, ότι ο «θεός Τζέρβης» βρέθηκε μέσα σε μια φοβερή καταγίδα σ' ένα δάσος του Καναδά, που είχε πάει για κυνήγι, και ότι από τότε ήταν πολύ βαρεια άρρωστος με πνευμονία. Κι' εγώ ούτε τξερα! Είχα αισθανθή πολύ προσβεβλημένο τον έαυτά μου γιατί είχε εξαφανιστεί έτσι, χωρίς ούτε μια λέξη. Φαντάζομαι πως θα είναι πολύ δυστυχισμένος κι' όσο για μένα, εγώ ξέρω πόσο δυστυχισμένη είμαι! Τι νομίζετε πως θα έπρεπε να κάνω;

Γιούνη

6 Οκτωβρίου

Αγαπημένε μου Μπαρμπα-Μακροπόδη

Ναι, και βέβαια θα έρθω — στις τεσσαρεσήμες το άπόγευμα την έρχομένη Τετάρτη. Και βέβαια θα βρω το δρόμο. Έχω πάει στην Νέα Υόρκη κιόλας τρεις φορές και δεν είμαι πια μαρό. Δε μπορώ να το πιστέψω πως θα σάς ιδω επιτέλους σι' αλήθεια — επί τόσο καιρό σάς έβλεπα μόνο με τη φαντασία μου, τόσο που τώρα μού έρχεται δύσκολο να σκεφθώ

πως είσατε ένα άληθινό πρόσωπο με σάρκα και όστα.

Είστε πάρα πολύ καλός που ενδιαφέρεστε για μένα, ενώ είστε ακόμη τόσο άδύνατος. Προσέξτε μην άρπάξετε κανένα κρυολόγημα. Αυτές οι βροχές φέρνουν πολλή ύγρασία.

Με άφοσίωση

Γιούνη

Γ. Γ. Αυτή τη στιγμή μου ήρθε μια φορική σκέψη. Έχετε μήπως θυρωρό; Τους φοβάμαι άπερίγραπτα τους θυρωρούς και αν έρθη κανένας τέτοιος και μου άνοίξη, είμαι άξια να άποθυμήσω στο κατώφλι της πόρτας. Τι πρέπει να του πω; Να ζητήσω τον κ. Σμιθ;

(Το τέλος στο έρχόμενο)

Μεταφράσεις Α. Δ. και Γ. Υ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΑΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ

(ΜΥΘΟΣ)

— Ένα ψαράκι έκλαιγε τη μοίρα του.

— Τι δυστυχισμένο που είμαι! Έλεγε. Έτσι μικρό που έχω πλατεί βρίσκομαι στο έλεος των έχθρών μου. Μόλις και τολμώ να ξεμυτίσω από μέσα απ' τις βροχόσπηλιές... Κάθε φορά που θα βρεθώ σ' άναχτά κινδυνεύω να με χάψη κανένα μεγάλο ψάρι. Αχ, αυτό είναι το ριζικό μας! Ο πατέρας μου, ή μάνα μου, τ' άδέλφια μου, οι φίλοι μου, όλοι το ίδιο τέλος είχαν.

Μια νεράιδα που περνούσε από εκεί άκουσε τους θρήνους του και το λυπήθηκε:

— Άκουσε, μικρό μου, είπτε. Θα στην αλλάξω εγώ την τύχη σου. Σε μια στιγμή θα μαζέψω εδώ όλα τα ψάρια και θ' άπαγορεύσω στα μεγάλα όχι μόνον να μη τρώγουν, αλλά και να μη πειράζουν τα μικρά.

Το ψαράκι έξυσε το κούτελό του.

— Καλή μου νεράιδα, είπτε κομπιάζοντας. Θα σου χρεωστούμε βέβαια μεγάλη χάρη. Σκέψου όμως πως και τα μεγάλα ψάρια έχουν κι' αυτά ανάγκη να ζήσουν και δεν μπορείς να τα στερήσης την τροφή τους.

— Μπα! Έκανε ή νεράιδα μ' άπορία, ώστε λοιπόν αυτή τη χάρη θέλεις να την κάνω μόνο για σένα;

— Α, όχι βέβαια, νεράιδα μου, διαμαρτυρήθηκε το ψάρι. Δεν είμαι τόσο εγωιστής. Κι' έπειτα, πως θα μπορούσα να ξεχωρίσω εγώ από τ' άλλα ψάρια; Θα έπρεπε να μου κρεμούσε μια καρτέλα στο λαιμό κι' αυτό θα με δυσκόλευε στο κολύμπι.

— Τι θέλεις λοιπόν, τελοσπάντων.

— Α, ξέρω γώ; Μου φαίνεται, νεράιδα μου, πως πολύ άπλούτερο θα ήταν να μ' έκανες μεγάλο ψάρι.

(Απ' το Γαλλικό)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΑΓΕΟΥΑΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Το γελάκι του μπαμπά είναι χαρισμένο!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑΣΙΑΣ ΜΟΥ

Ένα δειλινό κατέβηκα εις τόν κήπο μας γιά νά παίξω. Τά λουλουδία ακορπούσαν ένα μεθυστικό άρωμα και λυγίζαν χαδιάρικα στό άκαλό φύσημα του άνέμου. Έξωφρα τό μάτι μου έπασσε στην κατάφορτωμένη μας κερασία. Ανέβηκα σέ μία καρέκλα και έκοψα μερικά κεράσια. Περκατώντας κάτω από τόν ίσκιω που έσχημάτιζαν οι πυκνές φυλλωσιές τών δένδρων άρχισα νά τά τρώω σιγά-σιγά. Τότε μου ήλθε στό νού μου (πού άδύνατον ήταν νά μήν μου έλθη κάθε φορά που έτρώγα τά κεράσια αυτά) ή ιστορία της κερασιάς. Τήν είχα φυτέψει μόνη μου και νά πώς:

Πάνε τέσσερα περίπου χρόνια, από τότε ήμου άπτό έτών, είχαμε πάει στό Μαρόδοι και καθώς γυρίζαμε πήγαμε στόν μικρό σιδηροδρομικό σταθμό γιά νά περιμένουμε τό τραίνο που θα μάς πήγαινε στην Άθήνα. Καθήσαμε σ' ένα πάγκο και περιμέναμε. Στην γωνία της κάμαρης ήτο μία μικρή σόμπα και δίπλα της καθόταν ένας γέρος με στολή σιδηροδρομικού ύπαλλήλου, και διηγόταν διάφορες ιστορίες. Μία απ' αυτές μου τραβήξε περισσότερο τήν προσοχή.

«Ο γιός μου ό ξενιτευμένος, άρχισε νά λέη ό γέρος σ' έναν άλλον εσπραχτόρα, έβλεπε τήν μανίά απ' ό,τι φρούτο έτρωγε νά πέρνη τό κουκούτσι και νά τό φυσάη στην αύλή μας. Έβλεπα κι' εγώ νά φουρνώνουν έδώ κι' εκεί κλωνάρια άνοιξες έγώ τά ξερίζωνα. Ένά λοιπόν φύτρωσε κάτω από ένα παράθυρο του σπιτιού μου.

«Πατέρα, νά μέ χαρής, μου είπε ό γιός μου, μικρός άκόμη τότε. Έγώ γιά νά μήν τόν λυπήσω τό άφησα. Πάνε τρία χρόνια τώρα που ό γιός μου ξενιτεύθηκε, τό κουκούτσι όμως που είχες φυτέψει έγενε δένδρο έφέτος, που έκανε πενήντα δύο ροδάκια και έστειλα του γιού μου δέκα στην ξενιτιά έπειδή ήταν από τό χέρι του».

Αυτά είπε ό γέρος και έσκιησε νά ρίξη μερικά ξύλα στην σόμπα που κόντευε νά σβήση. Έξωφρα άκούσαμε τό σφύριγμα του τραίνου που έρχόταν, όλοι πεταχτήκαμε έξω και νά βρούμε θέση. Όταν έφθασα σπίτι μου, τήν άλλη ήμέρα μου έρχόντουσαν στό νού οι έξις λέξεις του γέρου: «Απ' ό,τι φρούτο έτρωγε έφύτρε τα κουκούτσια». Τί θα χάσω, σκεφθήκα, άν δοκιμάσω. Και έδοκίμασα. Έφύτρενα ένα κουκούτσι και αυτό έφύτρωσε σιγά-σιγά, ώς που έδέχτηκε και έγινε ή σημερινή κερασία, και κάθε χρόνο που τρώω τόν κάμφο της μου έρχεται στό νού ή ζωντανή εικόνα του γέροντα, νά διηγείται τήν ιστορία και ύστερα νά σκύβη γιά νά ρίξη ξύλα στην μισοσβυσμένη σόμπα.

Τριαντάφυλλο [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

• Η δασκάλα ρωτά τήν Έλεντοια :
— Τι θα πη φλόξ ;
• Η Έλεντοια :
— Σκυλάκι.

• Η μαμά :— Πάλι τραβές τήν ουρά της γάτας, παλιόπαιδο ; Α δέν έχει ! άποψε θα σε άφήσω νηστήα !
• Ο μικρός :— Και τό γιατρικό μου, μαμά, που πρέπει νά τό πάρω μετά τό φαγητό ;

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- (•••••)
Είς τήν Σελ. 409, στ. γ', στίχος 22 («Από τό άλλο μέρος του μαντρότοιχου» λείπει ή λέξη **καλή**.)
Είς τήν Σελ. 410, στ. β', στίχ. 23 λείπει ή λέξη **νικαίει**.
Είς τήν Σελ. 411, στ. β', στίχ. 12 («•Η Κιβιστός του Νόη») λείπει ή λέξη **λάθος**.
Είς τήν Σελ. 412, στ. γ', στίχ. 60 («Οι κουτοί»), λείπει ή λέξη **πολιτεία**.
Είς τήν Σελ. 413, στ. γ', στίχ. 16 («Οι κουτοί»), λείπει ή λέξη **βγαίνει**.
Είς τήν Σελ. 414, στ. γ', στίχ. 23 («•Η Κληρονομία»), λείπει ή λέξη **πολυάριθμη**.
Είς τήν Σελ. 415, στ. γ', στίχ. 15 (ή Κληρονομία), λείπει ή λέξη **κρυπτούμενος**.
Είς τήν Σελ. 416, στ. α', στίχ. 52 («•Άθην. Έπιστολή»), λείπει ή λέξη **διάτα**.
Είς τήν Σελ. 417, στ. α', στίχ. 18 («•Έλλίδες») λείπει ή λέξη **μόνο**.
Είς τήν Σελ. 418, στ. β', στίχ. 8 (Παιδ. Πνεύμα), λείπει ή λέξη **θυμίσσης**.
Είς τήν Σελ. 419, στ. β', στίχ. 6 («•Άλληλογραφία»), λείπει ή λέξη **καρτό**.
Είς τήν Σελ. 420, στ. α', στίχ. 4 (του 460 Τονογράφου), λείπει ή λέξη **της**.
Ανέναν δέν πρόκειναι νά βρη και τις δώδεκα λέξεις. Και οι δύο βραβευμένοι άκόμη, ή **Γάργαρη Βρασεύλα** και τό **Παναχαϊκό**, κατά μία περιεργή σύμπτωση βρήκαν ό καθένας από 11 1/2. Δηλ. όλες τις άλλες λέξεις τις βρήκαν άντι γιά της έβαλαν τον, λάθος που μπορούσε εύκολα νά γίνη. Οι άλλοι όλοι στην μόν Μικρή Τάξη βρήκαν από 10 και κάτω και στη Μεγάλη δύο βρήκαν 11, αυτοί που παίρνουν Β' Βραβείο. Τις μεγαλύτερες δυσκολίες παρουσίασαν οι λέξεις **καρτός** (που όλοι τό έβαζαν θέση), **πολυάριθμη** και **κρυπτούμενος**.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δέν έαμείωναν ήλικίαν).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Γάργαρη Βρασεύλα** [20E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Αγκάθη** [18E], **Χλωμή Σελήνη** [18E]. Έκτός Διαγωνισμού: **Μύρον της Άνδρου** [16E] **Έρείκη** [18E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Δειλινό** [16E], **Γαλαξιδιώτικο Καράφι** [16E], **Άγρονεολογιώτατος** [16E]. Έκτός Διαγωνισμού: **Ναπολιόνη** [15E].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14E] εις εκατον: **Αιόνιος Θρόλλος**, **Μαγεμένη Φλογέρα**, **Γρίφος**, **Σπίγγ**, **Άλκυον**, **Πειραιωτάκι**, **Πάλλος Αιραίλος**, **Άθαν. Χριστόπουλος**, **Μαργαρίτα**.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12E] εις εκατον: **Ιπκόμενος Άστός**, **Ζοζού**, **Άελλός**, **Χανουμάκι**, **Φοίβη**, **Παπουσαμπένος Γάτος**, **Άγνη Καρδιά**, **Χρυσή Πεταλούδισσα**, **Μάγος**, **Άρχιτεμπέλης**, **Τούπα στό Νερό**, **Ιαβέρης**, **Ιωαννέτ**, **Λευκή**, **Μύρτις**, **Άγνούλα**, **Άμλέτος**, **Πριγκιπέσσα**.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10E] εις εκατον: **Ίσις**, **Κορφατόπουλο**, **Πίστις-Πατρίς**, **Γολιάθ**, **Γιασμός**, **Α. Μιχαηλίδης**, **Άνδροισανόπουλο**, **Καρδιοκλέπτρα**, **Χωραίτισσα**, **Κύπρος**, **Κύνος**.
ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 14 έτών και κάτω).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Παναχαϊκό** [20E].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: («Έκτός Διαγωνισμού») **Βεδούνας** [18E].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Ίκαρος** [16E], **Άτλαντίς** [16E], **Στέφανος της Δέξης** [16E].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14E] εις εκατον: **Πρόμαχος της Έλευθερίας**, **Γελαστός Υπολοχαγός**, **Άφανής Ηρώνας**, **Άγριαμένη Θάλασσα**, **Κεραμίδιος Γάτος**, **Άκακία**, **Άνθισμένη Γαζία**, **Σπίθα**.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: από [12E] εις εκατον: **Βραϊλιάννα**, **Νοικοκυρούλα**, **Άρφουδός**, **Άνθος Άνεμώνης**, **Μαγεμένη Άκρογιαλιά**, **Άρσενικός Νο 1**, **Άγρίμι**, **Δόνναρη**, **Συναργίδα**, **Ντίνας Θώμης**, **Γαργανεύσας**.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10E] εις εκατον: **Μολιέρος**, **Αόγεινός**, **Ρόζα-Λίνα**, **Άνδροιτάκι**, **Μαστροχαλαστής**. **Ηλέκτρα**, **Εθαίσθητη Καρδούλα**, **Κλέφτης του 21**, **Άθώα Υπαρξίς**, **Νινέττα**, **Ζίλδα**, **Μικρός Τζόκερ**, **Αούλα Β. Μπερτζιλέτου**.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: από [8E] εις εκατον: **Γαρούφαλλο**, **Μόζαρη**, **Φάνης**, **Γκόφας**, **Άντιόπη**, **Ξενιτευμένος**.
Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΛΟΓΡΗΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

• Άθήνα, 42 όδός Ευρυπίδου
τίν 15 Ιουλίου 1936

Ο **Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαρι** της **Ιταλίας**, **συνεργαζόμενος** με τήν «**Διάπλασις**», διοργανώσε διορθωματικές ειδικές έπισημοτές γιά τήν «**Έλληνοπούλα**», τόσο του «**Έσπεριτικού**» όσο και τών **Έλληνικών** παροικιών του «**Έσπεριτικού**» ως έξης: **Κάθε Σάββατο, ώρα (Άθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ. πρόγραμμα γιά μικρότερα παιδιά Κάθε Πέμπτη, τήν ίδια ώρα (9 έως 9, 20') πρόγραμμα γιά μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.**

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύω τ' Αποτελέσματα του Διαγωνισμού Λευκών Λέξεων. Στο έπόμενο θα προκηρξώ δυό νέους Έκτακτους Διαγωνισμούς. Στο μεθακόμνο θα δημοσιεύσω τάποτελέσματα του Διαγωνισμού Φωτογραφίας. Καί... όσον καθέξής.

Κατορθώθηκε επιτέλους νά τυπώνεται τό φυλλάδιό μου τό Σάββατο όποτε νά τό λαδώνεται τή Άσπυτέρα. Κατακόλλω τώρα προσάθεια νά τυπώνεται άκόμη νωρίτερα όποτε νά τό λαδώνεται τό Σάββατο, δηλαδή τήν ίδια ήμέρα της εκδόσεώς του.

• Η Άντι Έραμ δέν πήρε στό Ραδιοφ. Διαγωνισμό ούτε βραβείο ούτε έπαινο. Η μητέρα της της είπε πώς έπειδή είναι... έτακτη, γι' αυτό δέν βραβεύθηκε. Η Άντι Έραμ, με τό δικό της, δέν τό παραδέχθηκε. Κι' άποδίδει τήν άπαυχία της στό ό,τι, φρόνιμος ή άκατοχή, δέν μπορεί κανείς νά βραβεύεται με τήν πρώτη. «Δέν πιστώσω, αγαπητή Διάπλασις—μου γράφει—δταν άνεδώνητε τά σκαλιά του σπιτιού σου, νάρχίζεις από τά έπάνω σκαλοπάτια! Ο κόσμος άρχίζει από τά κάτω... Έτσι κι' εγώ άνεβαίνω κανονικά». Πολύ σωστά!

• Καίρω, **Τριαντάφυλλο**, που έγινε γρήγορα κλά, καθώς κι' ή αδελφή σου, και ξαναπήγατε στό σχολείο, και προφθάσατε τις έξετάσεις, και, μ' όλες αυτές τις άπουσίες που έκάματε, προδιδοθήκατε κι' ό δυό με τό συνθηματικό σας 10. Μπράβο σας! Μα και τί καλά όδρο σας έπισχεθήκατε ή μαννούλα: Ένα Τόμο μου και τήν «**Αδελφούλα**» του κ. Ξενοπούλου!

• **Είδη, Ξανθή Άμαζών**, τί καλά που πάρασε τό χρόνο στό σχολείο του νηπιού, όπου γνώρισε και τόσες Διαπλαστούλες κι' είχες εύχάριστη συντροφιά και μπορούσες νά μιλής γιά μένα χωριστά οι γιορτές κι' οι έκδρομές που κίνεατε στό όρατά αυτά μέρη. Άλλά καλύτερα βέβαια θα περνές τώρα στην πατρίδα σου, κι' άλληθια φαντάζομαι τή χαρά σου όταν ξαναείδες τό σπιτάκι σου, τούς συγγενείς σου και τούς γνωστούς. Σ' εύχαριστώ που μου έγραψες μόλις έφθασες. Έ, βέβαια, άφού από τό σχολείο δέν μπορούσες νά μου γράψης, κι' είχα ένένα μήνες νά λάδω γράμμα σου, έπρεπε νά με ικανοποιήσης.

Καθόλου δέν με κόρασε τό γράμμα σου, **Μελαχροινή Άμαζών**, γιατί γράφεις ένδιαφέροντα, και μάλιστα καθαρά και με σκούρο μελάνι... Άφού δέν έπιτρέπεται ή βγία σου, δέν πρέπει βέβαια νά ξαναπές στό σχολείο, κι' όποτε νά λυθάσαι γι' αυτό, γιατί πρώτα τήν βγία του πρέπει κανείς νά κοιτάξω. Άλλωστε και στό σπιτάκι μου νά διαβάξω, νά μαθαίνω και νά περνά ή ώρα σου εύχάριστα, φάναί με μόνο νά μήν παρακοιμάξω. Εύχαριστώ τήν **Καστανή Άεροπόρο** και περιμένω με μόν γράψω.

• Καίρω, **Κιονισμένο Δενδράκι**, που προδιδοθήκατε, άν και δέν έγραψες τόσο καλά στό Θρησκευτικά. Μπορείς νά μου στείλεις τήν έκθεσή σου γιά τήν έπισκεψη του Βασιλιά στό νησί σας, αλλά μόνο γιά νά τή διαβάσω. Αυτά τά θέματα δέν είναι γιά τή Σελίδα, εκτός πιά όταν γράφονται μ' έκτακτη τέχνη. Μόν χρωστάς όρ. 1, 20, γιατί ή Άγγαλια που σοό δημοσιεύσε κάνει 6 δραχμές.

• Τρία πράγματα αγαπή ή **Μιχαήλ Κομνηνός** περισσότερο απ' όλα: τούς γονείς του, τήν πατρίδα του και μένα. Φαντασθήτε λοιπόν πώς είναι ή άγάπη του κι' ή άφοσίωσή του σέ μένα, άφού με κατατάσσει με τά πιο αγαπητά και ιερά που έχει κάθε άνθρωπος στόν κόσμο! Γι' αυτό δέν παύει νά ένεργή γιά τή διαδόσή μου, νά με συταίνη, νά ξεπαθήνη, ανταποδίδοντας έτσι τό καλό που του κάνω. Ω, πολύ με συγκίνησε τό γράμμα του και τόν εύχαριστώ απ' τήν καρδιά μου!

• Δέν έχει νά κινή, **Ξενιτευμένη**, πώς είσαι νέα συνδρομητρια τό φυλλάδιό σοό στέλνεται τακτικώτατα όποτε σ' όλους, πάλιος και νέους. Μόν κατά πόλεις χωρίζονται οι ταίνεις τών συνδρομητών όταν γίνεται τό ταχυδρομείο, αλλά ό κάθε πόλη μαζί, τήν ίδια ώρα, στέλνονται τά φυλλάδια και τών νέων και τών παλιών αξεχώριστα. Σοό ξανάστειλα τό 26ο που δέν έλαδες. Είδες, άλήθεια, τί γλώσσα έγραφε τό παλιό έκτίνα χρόνια—ή «**Σφιγγή των Πάγων**» ή «**Χρυσόφωρος Φλέψ**»... και δέν είμαι καλύτερη με τή ζωντανή κι' εύόνητη γλώσσα που μεταχειρίζομαι σήμερα!

• Εύχαριστώ πολύ, **Χαμυιλόν**, γιά τό ξεπαθήμα και τήν άνανέωση. Μία φορά, ένας γεωργός πάτησε ένα θαλασσινό: «Ο πατέρας σου πώς πέθανε; Πιγίγης. άπεκρίθηκα ό θαλασσινός.—Κι' ό παππούς σου;—Πιγίγης κι' αυτός.—Γιατί λοιπόν τό τό άλλο, που φαίνεται πώς δέν κύνει καλά. Όταν έκτιμής κι' άγοπάς ένα πρόσωπο, γιατί νά περιμένω από έκτίνο ό,τι μπορούσες νά κάνης σοό; Μόν λές «έλάττωμα». Άλλά πρέπει νά τό διορθώσης, νά τό νικήσης.—Μετέγραφε τή συνδρομή της εξαδέλφης σου στυνομόλο σου. Τώρα μου χρωστάς μόνο όρ. 7,50 γιά τά τρία φυλλάδια που τής έστειλα.

• Άργά νά σοό άπαντώ, **Κυκλαμιά**, γιά τή πραγματικώς λαδάλω μόνη που τό έμπεθε άρωμα, με πυρετό και με πονοκέφαλο. Τώρα έλλάξω, είσαι έντελής κλά κι' άπολαμβάνεις τούς καρπούς τών κόπων σου. Γιά τό άλλο, μου φαίνεται πώς δέν κύνει καλά. Όταν έκτιμής κι' άγοπάς ένα πρόσωπο, γιατί νά περιμένω από έκτίνο ό,τι μπορούσες νά κάνης σοό; Μόν λές «έλάττωμα». Άλλά πρέπει νά τό διορθώσης, νά τό νικήσης.—Μετέγραφε τή συνδρομή της εξαδέλφης σου στυνομόλο σου. Τώρα μου χρωστάς μόνο όρ. 7,50 γιά τά τρία φυλλάδια που τής έστειλα.

• Άργά νά σοό άπαντώ, **Κυκλαμιά**, γιά τή πραγματικώς λαδάλω μόνη που τό έμπεθε άρωμα, με πυρετό και με πονοκέφαλο. Τώρα έλλάξω, είσαι έντελής κλά κι' άπολαμβάνεις τούς καρπούς τών κόπων σου. Γιά τό άλλο, μου φαίνεται πώς δέν κύνει καλά. Όταν έκτιμής κι' άγοπάς ένα πρόσωπο, γιατί νά περιμένω από έκτίνο ό,τι μπορούσες νά κάνης σοό; Μόν λές «έλάττωμα». Άλλά πρέπει νά τό διορθώσης, νά τό νικήσης.—Μετέγραφε τή συνδρομή της εξαδέλφης σου στυνομόλο σου. Τώρα μου χρωστάς μόνο όρ. 7,50 γιά τά τρία φυλλάδια που τής έστειλα.

• Πολύ ένδιαφέροντα αυτά που μου γράφεις, **Ιονία**, γιά τό γερόλυ φίλο σοό που άλλοτε ήταν συνδρομητής μου και σοό λέει τόσα γιά μένα, και γιά τόν άλλον, τό φτωχό φάρ, που τόν φυλάκισαν γιατί έβρισε... τόν Μουσαόλην! Μα διασκέδασε τελοσπάντων τό καλογραμμένο γράμμα σου και ή ήθελα, τουλάχιστο τώρα τό καλοκαίρι που δέν έχεις μαθήματα, νά μου έβινες συχνά αυτή τήν εύχαριστήση **Τι έννοιας** γιά τήν εξαδέλφη σου; νά κόρη ψευδώνυμο και νά μου γράψω; Όχι, μόν

νο τάδέλφια τών συνδρομητών έχουν αυτό τό δικαίωμα, ή αδελφή σου π. χ. που μάγαξ, μπορεί, άν θέλη, νά μη και στην κίνηση. Η Μιράντα της Κυρά-Μάρδας θα εύχαριστήση πολύ μαθαίνοντας πώς κι' έσεις έχετε και νύντες κοιλίες. Και φαίνεται πώς τις προσέχετε πολύ, άφού ό Γιάννακης, άν και τόν έχεις 8 χρόνια, δέν έχει παρά μόνο ένα ράγιομα κάτω από ταύτι!

• Δέν πιστώσω, **Σιγνήρο**, νά είναι «συγγενής» αυτή ή τεμπιλία σου, δηλαδή νά «συγγίνεται», νά γίνεται ένα με τόν όργανισμό σου, όποτε νά τήν κληρονομήσουν—κατά τή Βιολογία, κι' οι άπόγονοί σου! Κι' άπόδειξη ότι σε άφωσε τόσο γρήγορα και πρόσευσε νά μου γράψης αυτό τό μεγάλο γράμμα και τό κομμάτι γιά τή Σελίδα. Έλλάξω τώρα νά εξακολουθήσης. Γράψε μου που άποφάσισες νά πές τό καλοκαίρι και με τί βαθμό προδιδοθήκατε.

• Ναί, **Άγνη Καρδιά**, μήκαμε πιά στό καλοκαίρι; τό κανονικό καλοκαίρι, που άρχισε μάλιστα νά μάς φήνη άρκετά. Εσοό όμως δέν έχεις άνάγκη στην παραθαλάσσια έξοχή που βρισκομαι. Κάνεις τά μπάνια σου, έχεις τις όροσιές σου και σοό είναι άνοση κι' ή μελέτη που κάνεις γιά τή Γαλλική Άκαδημία. Πολύ σωστά οι σκέψεις σου γι' αυτές τις τραγικές τό Κορνυλλίου, και πολύ φυσικό νά τις θαυμάξω, με χωρίς νά αισθάνομαι και τή βαθιά έκκενη συγκίνηση που σοό δίνουν νώτερα και πραγματικώτερα έργα. Ένα μυθιστόρημα π. χ. του Ντοστογιέφσκυ μάς συγκινεί σήμερα χίλις φορές περισσότερο από κάθε κλασική τραγωδία.

• Πολύ ικανοποιητικός ό βαθμός σου, **Μπατερογλάφ** λυπήθηκα μόνη που τό έμπεθε άρωμα, με πυρετό και με πονοκέφαλο. Τώρα έλλάξω, είσαι έντελής κλά κι' άπολαμβάνεις τούς καρπούς τών κόπων σου. Γιά τό άλλο, μου φαίνεται πώς δέν κύνει καλά. Όταν έκτιμής κι' άγοπάς ένα πρόσωπο, γιατί νά περιμένω από έκτίνο ό,τι μπορούσες νά κάνης σοό; Μόν λές «έλάττωμα». Άλλά πρέπει νά τό διορθώσης, νά τό νικήσης.—Μετέγραφε τή συνδρομή της εξαδέλφης σου στυνομόλο σου. Τώρα μου χρωστάς μόνο όρ. 7,50 γιά τά τρία φυλλάδια που τής έστειλα.

• Άργά νά σοό άπαντώ, **Κυκλαμιά**, γιά τή πραγματικώς λαδάλω μόνη που τό έμπεθε άρωμα, με πυρετό και με πονοκέφαλο. Τώρα έλλάξω, είσαι έντελής κλά κι' άπολαμβάνεις τούς καρπούς τών κόπων σου. Γιά τό άλλο, μου φαίνεται πώς δέν κύνει καλά. Όταν έκτιμής κι' άγοπάς ένα πρόσωπο, γιατί νά περιμένω από έκτίνο ό,τι μπορούσες νά κάνης σοό; Μόν λές «έλάττωμα». Άλλά πρέπει νά τό διορθώσης, νά τό νικήσης.—Μετέγραφε τή συνδρομή της εξαδέλφης σου στυνομόλο σου. Τώρα μου χρωστάς μόνο όρ. 7,50 γιά τά τρία φυλλάδια που τής έστειλα.

• Πολύ ένδιαφέροντα αυτά που μου γράφεις, **Ιονία**, γιά τό γερόλυ φίλο σοό που άλλοτε ήταν συνδρομητής μου και σοό λέει τόσα γιά μένα, και γιά τόν άλλον, τό φτωχό φάρ, που τόν φυλάκισαν γιατί έβρισε... τόν Μουσαόλην! Μα διασκέδασε τελοσπάντων τό καλογραμμένο γράμμα σου και ή ήθελα, τουλάχιστο τώρα τό καλοκαίρι που δέν έχεις μαθήματα, νά μου έβινες συχνά αυτή τήν εύχαριστήση **Τι έννοιας** γιά τήν εξαδέλφη σου; νά κόρη ψευδώνυμο και νά μου γράψω; Όχι, μόν

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
• **Νέα Ψευδώνυμα**: Άκτις Χαράς, κ. (ΕΑ). Ατόμνη, κ. (ΕΚ). Κορητικόπουλο, ά. (ΕΜ). Πουλί του Δάπου κ. (ΚΜ). Έλπιδοφόρος, ά. (ΙΚ). Μαρίνα, κ. (;). Δάνα, κ. (ΜΚ).

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: *Ψύθυμη Φαρσοπούλου* (νά και τό ψευδώνυμό σου πού θά τό είδες βέβαια στις "Εγκρίσεις" σου βουσιλα και τόν "Οδηγό" τώρα λοιπόν είσαι πάνοπλη κι' εμπρός!) *Αυγαριάν* (νά και τό δικό σου, μέ γιάκι' εξάριτα μπουρτίς νά σπουδάσης, γά μορφώθης και μόνη σου, διαβάζοντας καλά βιβλία' παλιό θά σέ ἀφελήση κι' ή άλληλογραφία μαζί μου, ή συμμετοχή σου στούς Διαγωνισμούς μου κτλ, προσωπικά της *Κωνσταντούλας*) *Ασπραπόδοντο* (έλα-θα' θά τό διαβάσω και θά σοι πω' περι-μένο) *Δονίφω* (μπράβο γιά τό άριστα' καλή επιτυχία και στις εξετάσεις γιά τό Γυμνάσιο) *Ελληνόπουλο* (καλώς ήλθες — γιαι' τώρα βέβαια θά είσαι εδώ κι' ελ-πίζω νά σέ ίδω και στο γραφετό μου' τό-ποταλίσματα, θάν ἀμφιδόλλω, θά ήταν λαμπρά' έστειλα) *Νανά* *Παύλου* (χαί-ρω πολύ' πάρασα την έγγραφή σου στο έσπαθόμα της *Γελασίνας* πού την εύχα-ριστώ και πάλι' περιμένο, τώρα νά πάρης και ψευδώνυμο) *Ασπρον Κόρακαν* (ή φωτογραφία άκατάλληλη γιά τό ποίημα, θά τό διαβάσω μέ τή σειρά του και θά σοι πω') *Σιγλεν* (σου τό ανέκρινα' πολύ κα-λός ο βαθμός σου άφού μάλιστα είναι κι' ο άνώτερος, πού δόθηκε στην τάξη σου' χάρω πού θά λαβαίνης τώρα μέρος στην κίνηση κι' εύχαριστώ πού θά φροντίσης και γιά τή διάδοσή μου) *Χρυσούλα* *Α. Φ.* (ψευδώνυμο σου ένεκρίθη' οι λύσεις γράφονται σέ χαρτί ιδιότερο' διάδωκε την προκήρυξη του σχετικού Διαγωνισμού στο πρώτο φυλλάδιο του Ιουλίου, νά ίδής τους δρους) *Ανδριωτάκι* (έδω πού ήρ-θες πρώτος στην τάξη σου και μέ τόσο κλλό βαθμό' έστειλα φυλλάδιο και λυσό-χαρτο) *Ελένη Τσοώντζη* (έστειλα φυλ-λάδια και λογαριασμό) *Αμαθρουάδα* (έ-στειλα) *Μιράντα* *Δερμώνα* (τά ξανά-στειλα) *Γιλιφριαν* (μέ σικκή μελάκι σέ κοινό άσπρο χαρτί) *Μαυρομαλλούσαν*, *Αρρήν*, *Φεγγαρόλουση Βραδυά* κτλ. κτλ.

Είς δσας έπιστολάς έλαδα μετά την 6 Ιουλίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 279ου Διαγωνισμού Λόγων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 18 Σεπτεμβρίου

380. Αεζιγριφος

Ζώο παχύ μέ σύνδεσμο
Μπροστά του γράφεις τώρα
Και κάνεις κάποιο βασιλιά
Στώγ Φαραώ τή χώρα.

Αγνοούλα

381. Μεταγραμματισμός

Νησάκι άπ' τά γνωστά
Αλλάζει τό κεφάλι
Και προινή θεά
Χαρούμενη προβάλλει.

Κίτρινη Αράχνη

382. Τονόγριφος

Αν οξύτονη μάφησης,
Είμαι πόλη γαλλική
Αν μέ παροξυτονίσης,
Απλή βλέπει μετοχή.

Τζιλ

383. Αίνιγμα

Αν μία φορά μόνο τό πής,
Λουλούδι ώρα σημαίνει,
Αν δύο, μία θάλασσα θά ίδής,
Πλατεί, νησοπλαμένη.

Μόχαρτ

384. Δικτυωτόν
* * * * * = Αρχαίος Βασιλεύς.
* * * * * = Πιτηνόν της σάλης
* * * * * = Θαλασσινόν περιζήτη-
* * * * * [τον
* * * * * = Αρχαίον μακεδ. όπλον
Και καθέντας τά ίδια.

385. Κρυπτογραφικόν
1234512674 = Αιτρονόμος
21694 = Μέρος του σώματος
3284 = Θρά
453674 = Μέρος ποιήματος
51214 = Αρχαία πόλις
6121 = Συναίσθημα
7215374 = Αρχαίος ποιητής.
Συριανός

388-390. Περωτόν Γράμμα
Αί κάτωθι ζητούμενα λέξεις έχουν άπό έν γράμμα κοινόν — τό περωτόν — τό όποιον άπαντα πρώτον εις την πρώ-την, δεύτερον εις την δεύτεραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθέξης:
Αύλον και άθνατον — Μία των δια-στάσεων των σωμάτων — Συναίσθημα, έπιθυμία — Κάτοικος, θεμελις χώρας — Ελληνική λουτροπόλις.

391. Ακροστιχίς
Τάρχηά των κάτωθι ζητούμενων λέ-ξων αποτελείον περίφημον όμηρικόν βασιλέα:
1, Εθαγγελιστής 2, Μοδσα 3, Πο-ταμός της Αφρικής 4, Θεός δλύμπιος 5, Ψυχρά χώρα της Εθρώπης 6, Πο-ταμός της Ηπειρου 7, Μέγος άρχαίος ποιητής 8, Μυθολογικόν τέρας, μάλιστα των Θιβών.

392. Γρίφος
Χρο πο εΐθε
χρο πο πο πο εΐθε εΐθε
νεφ ξιν Νε ού
χρο χρο πο πο εΐθε εΐθε
χρο πο εΐθε
Νήπιος Θάμης

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλ. 18
204. Πηνελόπη (πινέλο, πι). — 205. Αύγερινός Αλγερινός. — 206. Ιωνός Ιάσον. — 207. Ο Σείριος, ή Σურία.
208. Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ 209. ΑΡΗΣ
Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ (ράς, "Ηρα,
Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ (Σαρής) —
Κ Α Ν Α Δ Α Σ 210. Διότι,
Σ Ι Δ Η Ν Ο Σ άν έλθεινα-
Σ Ο Δ Ω Μ Ο Σ μεν και τό
Σ Τ Ρ Α Β Ω Ν άλλο, δέν θά
έβλεπαμεν. — 211. ΣΩΜΑ ("Αρίσταρ-
χος, "Ασφόν, "Ολυμπος, ΣαχΑρα). —
212. Εύλαβή τάς διαβολάς κών ψευ-
δεις ώσι. 213. "Εσο έντιμος και μη
πλουτήσης ("Ες ο έν τι μο, σκε μι,
πλουτ εις ις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—490]

Φ οβη = Μαργαρίτα Αμπράκη, Τζιτζι-
φιόγκα = Νίξτα Καιοφολάκος. "Αν
μπορείτε διαφεύετε. Ομίλη

[ΑΣ'—491]

Δ ιαπλασάουλα / Φούγω γιά την 'Ελ-
βετία. Στο γυρισμό ύπόσχομαι νά γνω-
ριστούμε. Ξέρς εύχομαι καλό καλοκαίρι.
Κόκκινη Αύτοκράτειρα

[ΑΣ'—492]
Δ όξη Στίφανε, διεθόνόη μου: "Αλι-
μον Καλαμακίου Αττικής. Αγγή

[ΑΣ'—493]
Δ υατυχώς δι' έσέ, και εύτυχώς δι' έμέ,
Βασιλαίε Βουλγαροκτόνε, δέν είμαι
δ... Κάκας (!!) Έπικαλούμενος βα-
βαίτσιον Διαπλάσως εδρικομένην έν ταίς
δπ' αθόντα αριθμόν (ΑΣ'—121) και
(ΑΣ'—217) άγγελλίας, ε. Ξ. Δέξοθε κ.λ.π.

Γελαστός Υπολοχαγός
[ΑΣ'—494]

Γ αλάξει "Αγγελε, ο Σαρπηθών δέν λέ-
γεται... Γερολομάτος (Διαπλ. Βεβαία).
ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΑΣ'—495]
Τ ρελλοπαρέ, γάφα! δέν λέγομαι...
Πολυχρονόπουλος!!
Κυρίαρχος του Σόμπαντος
[ΑΣ'—496]

Π ρωτοπαίοντας στην κίνηση, χαιρε-
τώ όλου και όλες. Νευκός
[ΑΣ'—497]

Π ρωτοπαίοντας χαιρετώ τον διαπλά-
σάκομον. Αλληλογραφώ, ανταλλάσ-
σω τετραδικάκια' διαύθυναίς (ΑΣ'—418).
Χρυσούλη

[ΑΣ'—498]
Π ού διαπλάσάουλα πού έβρι γαλ-
λικά θά μου άρνηθή ένα γραματάκι
γαλλικό; Χρυσούλη

[ΑΣ'—499]
Χ αίρε Διαπλάσάκομε! Αλληλογρα-
φώ και ανταλλάσω Μ. Μαστικά μέ
δλους-ες. Δίς Ελλιοίαν Γκάκκαρη, Ηό-
ρσιον Βροντάδον Χίου, διά: "Ορφέα

[ΑΣ'—500]
Τ ώρα μπαίνω κι' έγώ στο λουλουδιόν
σας περιβάλω' χαιρετώ όλους-ες.
Μαυρομαλλούσα

[ΑΣ'—501]
Ν τίνο, καίς την παραμένη Κυριακή
τό μεσημέρι στο Μπιογιάκι καθόταν
στο παγκο και τό βραδάκι πού ήμουνα μό-
νος στο χωράφι φώναζε Έρρίκο τό... σκυ-
λάκι του; Γράφε μου ού, ή δ είδος.
ΔΟΗΣ ΣΤΡΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ—502]
Μ εροεντίς, Γαληνεμένη, Στίφανε
Αμύραντε, δέχομαι εύχαρίστως.
Μόνο σάς παρακαλώ περιμένετε λίγο.
ΔΟΗΣ ΣΤΡΕΦΑΝΟΣ

[ΑΣ'—503]
Α όγω αναχαρήσεώς μου εις Γερμανίαν
διακόπτω μέχρι της επανόδου μου
άλληλογραφίαν. Ζητώ συγγνώμη.
Γελαστός Υπολοχαγός

[ΑΣ'—504]
Α ποκαλύψεις: Αενη = Μύρτις = Αφεν-
τουλίβου. Συριανός = Αφεντουλίτης.
Σάς άρσο; Όλος όμέτερος.
Ανρόμητος Διαπλάσάκις

[ΑΣ'—505]
Ε ξυπνος ο τρόπος πού μεταχειρίζεσαι
ε "Τρελλοπαρέα" γιά νάποκαλύπτεις
ψευδώνυμα!!... Δέν λέγομαι Αγγελλίδη
(Διαπλάσις βεβαίτατα). Δροσούλα

[ΑΣ'—506]
Α σπρη Μάσκα, Αησιονημένη Έλις
πληροφορηθείτε γιά την Έπιτυχία
σας άπό τίς άγγελίς (ΑΣ'—447), (ΑΣ'
—438), (ΑΣ'—397), (ΑΣ'—406)... Ακό-
μη οί Ζουζού — Πουπέ δέν είναι αδελφές,
ούτε λέγονται... Κουτσουρόδη (Διαπλ. Βε-
βαίτατα). ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ